

A romantic couple holding hands on a beach at sunset. The man is on the left, wearing a white t-shirt, and the woman is on the right, wearing a light-colored jacket. The background is a soft, golden glow from the setting sun over the ocean.

NINA BOCCI

**KOHTUME
ARMASTUSE
TÄNAVAL**

r o m a a n

NINA BOCCI

**KOHTUME
ARMASTUSE
TÄNAVAL**

Inglise keelest tõlkinud Kaie Niit

ERSEN

Originaali tiitel:
Nina Bocci
Meet Me on Love Lane
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Kõiki ajaloosündmusi, päris inimesi või kohti on kasutatud väljamõeldud kontekstis. Ülejäänud nimed, isikud, kohad ja sündmused on autori kujutlusvõime vili ja kõik kokkulangevused mõne teise sündmuse, koha ning elusa või surnud inimesega on täiesti juhuslikud.

Tõlkinud Kaie Niit
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2019 by Nina Bocci
Originally published by Gallery Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

D03395621
ISBN 978-9949-82-732-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Tõelisele vanaemale.
Kõige rohkem tunnen ma puudust sinu naerust.
Loodan, et sa jood praegu koos vanaisaga õlut.
Armastust ja kuuspakki.*

PROLOOG

Jooksime käest kinni hoides läbi linna ja naersime, kui õuedest läbi sөөstsime. Soe suveöö oli niiske ja muutis naha kleepuvaks. Naabrid karjusid meile üle ritsikate ja öökullide häälte, et me koju läheksime. Öhtusöögiaeg oli juba ammu möödas, aga olime teineteisele töotanud, et ei peatu enne, kui see turvaline on. Mida „turvaline“ täpselt tähendas, oli juba omaette lugu.

Meil polnud mingit *kindlat* plaani. Kellel oleks, kui sa oled kümneaastane ja põgened kodust? See mõte oli meile pähe tulnud pärast seda, kui olime raamatukogus lugenud koos raamatut „Proua Basil E. Frankweileri segiaetud toimikutest“. Nagu Claudia ja Jamie raamatus, olime ka meie kaasa võtnud hädavajaliku: puhta aluspesu, kõik meie säästud, mida oli kokku kaheksateist dollarit ja nelikümmend seitse senti, vahetusriided ning pidžaamad.

„Ma võtsin mõned Legoklotsid kaasa, juhuks kui meil peaks igav hakkama,“ ütlesin, näidates poisile kilekotti, milles oli mõnikümmend suvalist ehituskloti.

Tema kõrvad muutusid erkroosaks. „Mina võtsin, ee, mõned raamatud. Tead küll, kui peaks igav hakkama.“ Ta avas seljakoti ja paljastas selles oleva väikese raamatukogu.

„Ainult mõned?“ narrisin kotilukku uuesti kinni tõmmates. „Tule, me peame minema hakkama.“

Tänavalaternad süttisid, nagu meile järgnedes, üksteise järel põlema, näidates teed meie perekondadele, kes meid selle aja peale juba kindlasti otsisid.

„Mis sa arvad, kas Emma on pahane, et me tema peolt niimoodi jalga lasime? Ta polnud veel kingitusteni jõudnud ja sa ju tead, kui väga talle meeldib neid teiste juuresolekul avada,“ küsis poiss närviliselt kaela hõõrudes.

Olime põgenenud meie sõbranna Emma sünnipäevapeolt kohe pärast tordi serveerimist. See oli õhtu kõige põnevam osa ja mitte keegi peale sünnipäevalapse enda ei teadnud, et me olime tagaukse kaudu põgenenud. Aga sellest oli nüüd juba vähemalt pool tundi möödas ja praeguseks pidid meie isad olema meile Emma juurde järele läinud.

„Ma ütlesin talle, mida me teeme. Ta lubas nende tähelepanu kõrvale juhtida, et meile suuremat edumaad anda,“ selgitasin ma.

„Kas ta oli pahane?“ küsis poiss, muretsedes, ega meie ühine parim sõbranna meie põgenemise pärast endast välja läinud.

„Pigem mures. Sa ju tunnud Emmat.“

Ta noogutas vastuseks. Meie sõbranna hoolitses alati meie eest.

„Ma lubasin, et kirjutame talle, kui oleme turvaliselt sinu tädi juurde jõudnud. Oled sa kindel, et su tädi sinu emale ei räägi, kuhu me läheme?“

Ta noogutas. „Ta pole juba aastaid mu emaga rääkinud. Nad on millegipärast teineteise peale vihased.“

Täiskasvanud!

Koerad haukusid ja näksasid meie kandu, kui ronisime üle aia, mis viis mu vanaema arstipraksise väikesesse tagahoovi.

Tema ei tule välja karjuma. Meie peale mitte.

Tagasi selja taha, suure pimedusse vajuva telliskivihoone poole vaadates nägin vanaema mind tagaaknast julgustamas. Ma ei kuulnud tema sõnu, aga aimasin, mida ta öelda võis.

Jookse. Või võib-olla: Ma armastan sind. Praegusel juhul tähendasid mõlemad sedasama.

Mõnel teisel päeval oleks ta mind ehk peatanud ja mulle aru pähe pannud, nagu kõigile vanaemadele teha meeldis. Võib-olla oleks ta -

kõigile teistele dr Bishop, aga mulle ja mu sõpradele Gigi – pakkunud, et ma võiksin selle asemel hoopis tema juurde jääda, peidetuna turvaliselt tema suurde majja või isegi perearstikeskusse, kus mu isa lahutuse ajal elas. Ükskõik mida, et ma ei peaks ainult kuulma vanemate pidevat tülitsemist.

Aga täna mitte. Ma arvan, et asjaolusid arvestades lootis ta, et meie plaan õnnestub. Vähesed inimesed soovitasid kahel kümneaastasel lapsel kodust ära joosta, aga Gigi tegi selle sõnadetagi selgeks. Tema mõistis teistest paremini, miks ma meeleheitlikult lahkuda tahtsin.

Siiajäämiseks oli mul vaja ära minna.

Ronisime üle viimase aia, jättes suurema osa linnast selja taha. Ees olid vaid raudtee ja mets.

Vabadus.

Aga aia pealt alla hüpates karjatasin tasa. Poiss maandus mütsatusega minu kõrvale, aga siiski piisavalt kaugele aia taga kasvavatest torkivatest okstest.

Nendest, mille otsa mina kukkunud olin.

„See näeb väga halb välja, Charlotte,“ lausus ta murelikult, vaadates mu jalale tekkinud kahte pikka sisselõiget. Kahvatul nahal olevast haavast paistsid teravate okste tükid.

„Pole midagi. Kõik on korras,“ pomisesin, krimpsutades seista püüdes nägu. „Me peame edasi minema.“ Tõmbasin porise käega läbi jalga mööda alla valguva vere.

„Võib-olla peaks Gigi selle üle vaatama? Ära puhastama?“ küsis poiss, tundes verd vaadates iiveldust. „Ta on sealsamas. Nägin teda nüüdsama aknast välja vaatamas, kui me tema arstipraksise tagant läbi tulime.“ Ta pööras pilgu mu jalalt meie selja taha jääva hoone suunas.

„Ei, nad tulevad meid sealt otsima,“ selgitasin, püüdes silmi tükkivaid pisaraid tagasi hoida.

Pöördusime korraga selja taha vaatama. Olime üheaegselt valjusid häält kuulnud.

„Kui sa nii kindel oled.“

„Olen küll. Luban seda.“

Ta noogutas. „Ma võin žguti peale panna,“ pakkus ta, paistes mu jalga uurides üllatavalt rahulik. „Nii ma oma esimese esmaabi teenetemärgi saingi,“ lausus ta uhkelt.

„Sa jääd alati skaudiks.“ Ma naeratasin, aga see hääbus ruttu, kui nägime taskulampide reetlikke valgusvihke aia kohal vehklemas.

Teda eemale tõrjudes oli mul kahju, et ma ei lasknud tal oma oskusi näidata, aga meil polnud aega. Ajasin selja sirgu ja krimpsutasin uuesti valuhoo peale nägu. „Hoolitsen selle eest, kui me jõe äärde jõuame,“ laususin edasi longates.

Hääled muutusid valjemaks. Meie vanemate ja murelike naabrite hüüded ning...

Politseisireene kuuldes vaatasime mõlemad murelikult tagasi aia poole.

„Kuidas nad Birdy nii kiiresti kohale said?“ küsisin ma raadiosaatja sahinat kuuldes.

„Sinu isa helistas talle arvatavasti kohe, kui sinu hüvastijätukirja luges. Tema ja minu vanemate puhul pole mingit võimalust, et nad jätaksid Birdy või kogu politsei jalule ajamata.“

Tundsins end lööduna, soovides, et poleks magnetiga isa külmutuskapi külge kinnitatud kirja maha jätnud. „Ma lootsin, et me saame suurema edumaa,“ selgitasin, püüdes vigastatud jalga säästa.

Poiss kortsutas mu ponnistusi vaadates kulmu. „Nii, hüppa kukile,“ tegi ta kiire ettepaneku ja keeras selja minu poole.

Ma vaatasin teda ja siis ennast. Ma olin temast vähemalt kümme sentimeetrit pikem ja viis kilo raskem. „Ma olen sinust palju suurem! Sa ei suuda mind kanda!“ ütlesin, kui uus valuhoo mu jalast läbi käis.

„Ma saan hakkama. Usalda mind, Charlotte,“ kinnitas ta. „Me peame kiirustama.“

Poisi taevasinistest silmist paistsid headus ja kaastunne, tunded, mille teadsin oma südamepõhjas olevat ausad ja ehtsad. Seda ju parimad sõbrad tegidki – aitasid vajaduse korral. Ja see võis olla meie ainus võimalus Hope Lake'ist minema pääseda.

Hüppasin talle selga ja põimisin käed tema ümber. „Kas kõik on korras?“

Vastuseks pigistas ta kergelt mu jalga ja hakkas nii kiiresti, kui sai, jõe poole minema, nii et häältekoor meie selja taga vaibus.

Kui me lõpuks raudteerööbasteni jõudsimme, aitas ta mu ühe rööbaste ja jõe vahel oleva suure kivi otsa istuma.

Need olid meie raudteerööpad. Meie vanemad ja teised, kes meid otsivad, ei oska siit vaadata. See oli meie salapaik. Muidugi oli see kahele lapsele põgenemiseks kummaline koht, aga väikelinnas pole eriti kuhugi kaduda.

See oli esimene õppetund, mida ma Hope Lake'is elatud aastakümnest selgelt mäletasin: siin polnud võimalik saladusi pidada, sest kõik teadsid kõigist kõike.

Me põgenesime siia, kui mu vanemad tülitsevad. Või kui teda koolis narriti. Alati, kui me sõpra vajasime, oskasime siia tulla. Sest seda parimad sõbrad ju tegidki.

„Kas sinuga on kõik korras?“ küsisin särghõlmaga tema higist otsasist pühkides. Poiss hingas raskelt ja vajus kivi kõrvale, mille otsas ma istusin.

Ta noogutas, tumedad juuksed higist märjad. „Uskumatu, kui palav on,“ lausus ta ikka veel hingeldades.

Kool oli äsja alanud, mis tõi meelde veel ühe kurva asja. „Ma ei ole sel talvel enam siin.“ Tundsin pisaraid silmi tungimas. „Ma ei saagi kelgutada ega saaniga läbi metsa sõita. Ma ei saa isegi selle aasta jõuluetendusest osa võtta.“

„See on küll halb. Sel aastal on meie kord olla Charlie Brown ja Lucy,“ ütles ta, tuletades mulle meelde osi, mida me pidime mängima selleaastases etenduses „Charlie Browni jõulud“.

„Kas su ema ei võiks lasta sul siia jääda nii kauaks, kuni kool juunis läbi saab?“ küsis poiss lootusrikkalt.

Raputasin pead. „Ta ütles, et tema uus töö New Yorgis algab järgmisel nädalal. Me peame end enne sisse seadma, sellepärast me juba homme ära lähemegi.“

Poiss lasi pea norgu ja hoidis silmad maas. „Ja ta ei luba sul isa juurde jääda?“

„Isa ei jää siia. Ta läheb neljaks kuuks Ghanasse missioonile.“ Ma ei suutnud takistada pisaraid oma kätele langemast. „Ja enne kui sa küsid, siis mitte mingil juhul ei luba ta mul Gigi juurde jääda. Ma juba küsisin. Gigi küsis ka. See on lootusetu.“

„Aga Emma? Peronid lubaksid sul nende juurde jääda. See meeldiks neile. Või mina. Sa võiksid meile tulla!“

Tema lootusrikas hääl murdis mu südame. Niikaua, kui kumbki meist mäletas, olime alati olnud parimad sõbrad, minnes juba lasteaeda käest kinni hoides ja olles sellest ajast saadik peaaegu lahutamatud.

Ta ohkas pikalt ja raskelt. „Me oleksime pidanud süüa ja juua kaasa võtma.“ Ta hõõrus oma kõhtu. Ma kuulsin, kuidas see korises, kui ta mu jalga uurima kummardus.

Värinal välja hingates vaatas ta murelikult üles. „Sa pead selle ära puhastama, Charlotte. Sinna läheb nakkus sisse. Ma teadsin, et me oleksime pidanud Gigi juurest läbi minema,“ pomises ta.

Otsisin kotist salvrätikuid või taskurätte, aga ei leidnud midagi. End kivi otsast maha libistanud, komberdasin jõe äärde, et jalga veega loputada. „See teeb haiget.“ Vaatasin, kuidas veega segunenud veri allapoole valgus ja mu valged sokid roosaks värvis. „Ei tea, kas see peabki niimoodi kipitama.“

Kui ma üles vaatasin, oli ta mu kõrval ja ulatas mulle seljakotist võetud särki. „Kasuta seda.“ Tema nägu oli pingul ja ilmetu.